

Ιεροσολύμων: “Λαοί και έθνη δοκιμάζονται από τον φόβο”

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Στον Ιερό Ναό της Κοινότητας Ρέινε, η οποία βρίσκεται κοντά στην πόλη της Ναζαρέτ, ιερούργησε την Κυριακή του Παραλύτου, 23 Μαΐου, ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Συλλειτουργήσαν οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Ναζαρέτ κ. Κυριακός, Καπιτωλιάδος κ. Ησύχιος και ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος και Αγιοταφίτες Ιερομόναχοι.

“Η Ανάστασις του Χριστού, αγαπητοί μου αδελφοί, ανήγγειλεν την μετάβασιν ημών εκ του θανάτου εις την ζωήν, την ελευθερίαν, δηλονότι εκ της δουλείας της αμαρτίας”, σημείωσε στο κήρυγμά του ο Μακαριώτατος ενώ μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας στην προσφώνηση του, κατά την

δεξίωση στην τράπεζα, υπογράμμισε “αυτό το έτος και διά δευτέραν φοράν εορτάζομεν το Πάσχα εν μέσω προκλήσεως και οδυνηρών καταστάσεων. Λαοί και έθνη δοκιμάζονται από τον φόβον, την αβεβαιότητα και τα τραύματα, τα οποία επέφερεν η πανδημία του covid – 19, αλλά και το πυρ των εχθροπραξιών. Παρά τούτα, το ενυπόστατον και ανέσπερον φως της Αναστάσεως του Χριστού λάμπει, και τούτο διότι «Ιησούς Χριστός χθες και σήμερον ο αυτός και εις τους αιώνας», (Εβρ. 13,8) κηρύττει ο θείος Παύλος. Αψευδής μαρτυρία του γεγονότος τούτου είναι ο κενός τάφος του Αναστάντος Σωτήρος ημών Χριστού, αλλά και η αγία ημών Εκκλησία, το εν τω κόσμω ζων Σώμα του Χριστού, η οποία κατέστη ο φύλαξ του κενού μνημείου αλλά και ο διαπρύσιος κήρυξ του χαροποιού και ελπιδοφόρου μηνύματος «Χριστός Ανέστη»!

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ:

Τήν Κυριακήν, 10ην/23ην Μαΐου 2021, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐλειτούργησεν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Κυριακῆς τοῦ Παραλύτου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Κοινότητος Ρεΐνε, πλησιοχώρου τῆς πόλεως Ναζαρέτ.

Κατά τήν Κυριακήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ἔχει εἰς τήν μνήμην αὐτῆς τήν παρά τοῦ Κυρίου θεραπείαν τοῦ παραλύτου, ὁ ὁποῖος ἔκειτο παράλυτος τριάκοντα καί ὀκτώ ἔτη καί «οὐκ εἶχεν ἄνθρωπον, ἵνα βοηθήσῃ αὐτόν νά ἐμβῇ πρῶτος εἰς τό ὕδωρ τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας καί ὁ ὁποῖος τῇ δυνάμει καί τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου ἦρε τόν κράββατον αὐτοῦ καί περιεπάτει», (Ἰω. 5. 1-15).

Ἐπὶ τῷ ἑορταζομένῳ γεγονότι τούτῳ, ὁ Μακαριώτατος διελθὼν πρῶτον ἀπό τήν Μητρόπολιν τῆς Ναζαρέτ, προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Κοινότητος Ρεΐνε, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Καπιτωλιάδος κ. Ἰσυχίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος ἐν Θαβώρ καί τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ὁ Πρεσβύτερος π. Συμεών, Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ τούτου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς ἐνορίας καί μετεχόντων πιστῶν αὐτῆς.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

Ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ, καί ἰδὼν σε Κύριε ἐβόα· Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δέ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καί λαμβάνει τήν ἴασιν, ἐγὼ δέ ἀσθενῶν κατάκειμαι, καί εὐθύς σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτὴρ, λέγει πρὸς αὐτόν· Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει. Πάντα σοι δυνατά, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται, πάντων ἡμῶν μνήσθητι, καί ἐλέησον Ἄγιε, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος δηλονότι τοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς πόλεως ἡμῶν Ρένε, ἵνα ἐν Πασχαλίῳ χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει ἐορτάσωμεν τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου ἀνθρώπου, τοῦ ἐπὶ τριάκοντα καί ὀκτῶ ἔτη ἀναμένοντος τήν ἴασιν ἐκ τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ.

Τό μυστήριον τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας εἰς ἓνα καί μόνον σκοπὸν ἀπέβλεπεν, εἰς τήν θεραπείαν, δηλαδή τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς ἀσθενείας, δηλονότι τῆς ἁμαρτίας, ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει τοῦτο ὁ ὑμνωδὸς λέγων: «Διὰ σέ ἄνθρωπε, ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι καί λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω;», λέγει Κύριος.

Εἰς τήν σημερινήν εὐαγγελικὴν περικοπὴν τῆς θεραπείας τοῦ Παραλύτου διακρίνομεν καί θαυμάζομεν τήν δύναμιν τῆς ὑπομονῆς καί τῆς ἐλπίδος. Ὁ ἐπὶ τριάκοντα καί ὀκτῶ ἔτη ἀσθενῶν ἄνθρωπος δέν κατελήφθη ἀπὸ ἀπελπισίαν, διότι ἀντλοῦσε δύναμιν καί ἐλπίδα ἀπὸ τήν πίστιν του εἰς τόν ἐλεήμονα Θεόν. «Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ ἐστίν», (Λουκ. 18,27) λέγει Κύριος. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι τόν Παράλυτον ἄνθρωπον ἐθεράπευσεν οὐχί ὁ Ἄγγελος, ὁ ὁποῖος κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καί ἐταράσσετο τό ὕδωρ (Ἰωάν. 5,4), ἀλλὰ ὁ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότης Χριστός, ὡς ἐπισημαίνει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος: «Κατέβαινεν ἄγγελος τοῖνυν εἰς τήν κολυμβήθραν καί ἐτάρασσε τό ὕδωρ καί εἷς ἐθεραπεύετο. Κατῆλθεν ὁ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότης εἰς τόν Ἰορδάνην [ποταμόν] καί ἐτάραξε τό ὕδωρ καί τήν Οἰκουμένην ἅπασαν ἐθεράπευσε».

Κατά δέ τόν ἅγιον Κύριλλον Ἱεροσολύμων, ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων εἶναι σωτηριώδης, δηλονότι θεραπευτική. Ἄς ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Πατρός λέγοντος: «Ὅπου ἂν φανῇ Ἰησοῦς, ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία, κἄν τε γάρ ἴδῃ τελώνην καθήμενον ἐπὶ τοῦ τελωνείου, τοῦτον ἀπόστολον ποιεῖ καί εὐαγγελιστήν· κἄν τε μετὰ νεκρῶν ταφῇ, νεκρούς ἐγείρει καί τυφλοῖς μέν τό βλέπειν χαρίζεται, κωφοῖς δέ τό ἀκούειν. Καί τὰς κολυμβήθρας περιέρχεται, οὐ τὰς οἰκοδομάς ζητῶν, ἀλλά τούς νοσοῦντας ἰατρεύων».

Ἐάν ὁ Θεός Λόγος, Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐν τῇ ἐνσαρκώσει καί ἐνανθρωπήσῃ Αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας διὰ Πνεύματος ἁγίου ἐφάνῃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καί τῇ ἐπιγείῳ οἰκουμένῃ· τώρα πλέον διὰ τῆς τριημέρου Αὐτοῦ ταφῆς τῆς ἐν τῷ Ἄδῃ Καθόδου καί τῆς ἐνδόξου καί νικηφόρου Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἐφάνῃ καί ἐν τοῖς καταχθονίοις ὡς λέγει καί ὁ ὕμνωδός ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ὅτε κατῆλθες πρὸς τόν θάνατον ἢ ζωὴ ἢ Ἀθάνατος, τότε τόν Ἄιδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δέ καί τούς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν δόξα Σοι».

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀνήγγειλεν τὴν μετάβασιν ἡμῶν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, τὴν ἐλευθερίαν, δηλονότι ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας, ὡς κηρύττει ὁ μακάριος Παῦλος: «ὁ γάρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσέ με ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου», (Ρωμ. 8-2).

Ἑρμηνεύων τόν Παύλειον τοῦτον λόγον, ὁ μὲν Θεοδώρητος λέγει «νόμος τῆς

ἁμαρτίας» σημαίνει «τῆς ἁμαρτίας ἢ δυναστεία», ὁ δέ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «ἁμαρτίας καί θανάτου νόμον τό σαρκικόν ὀνομάζει φρόνημα, πρὸς πᾶν εἶδος φαυλότητος [= πονηροῦ ἔργου] ἀποφέρον ἡμᾶς».

Κατὰ τόν ἅγιον Κύριλλον Ἱεροσολύμων ὁ Ἰησοῦς ἐπέλεξε τόν κατακείμενον παραλυτικόν, διότι «εἶχε ἁμαρτιῶν πολύ φορτίον καί νόσου πολυχρόνιον ἀλγηδόνα... οὐ μόνον τό σῶμα, ἀλλά καί τήν ψυχήν», διά τοῦτο εἶπεν αὐτῷ, «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι;» (Ἰωάν. 5,6). Καί προσθέτει ὁ ἱερός ἡμῶν Πατήρ Κύριλλος λέγων: «Ἐπειδή γάρ ἐκ πίστεως ἡ σωτηρία, διά τοῦτο ἤκουσεν [ὁ παραλυτικός] τό θέλεις, ἵνα τό θέλιν ἐπαγάγη=[ἐπιφέρῃ] τήν ἐνέργειαν. Τοῦτο μόνου τοῦ Ἰησοῦ τό ρῆμα ἀρχιατρῶν γάρ οὐκ ἔστιν αἰσθητῶν [=διά τῶν αἰσθήσεων ἀντιληπτόν]. Οἱ γάρ τά αἰσθητά [=τά ψυχικά] νοσήματα θεραπεύοντες οὐ δύνανται πᾶσιν λέγειν· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; Ἰησοῦς δέ καί τό θέλιν χαρίζεται καί τό πιστεύειν λαμβάνει καί τήν δωρεάν ἀμισθί = [χωρίς πληρωμῆν] χαρίζεται».

Τό ἱστορικόν, δηλονότι τό πραγματικόν γεγονός τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ κατέδειξεν ἀφ' ἑνός μέν τήν ὑπερφυᾶ δύναμιν τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, διότι ἐθεράπευσε ἀνίατον νόσημα καί ἀφ' ἑτέρου τήν φιλανθρωπίαν Αὐτοῦ, διότι, ὡς λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «τόν μάλιστα ἄξιον ὄντα ἐλέους καί εὐεργεσίας του, [τόν παραλυτικόν] πρό τῶν ἄλλων εἶδεν ὁ κηδεμών καί φιλόανθρωπος [=Χριστός].

Πράγματι, ὁ Παραλυτικός ἔτυχε τοῦ ἐλέους καί τῆς εὐεργεσίας τοῦ Χριστοῦ, διότι οὗτος ἐπέδειξεν «εἰς τόν Θεόν μετάνοιαν καί πίστιν τήν εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν», (Πράξ. 20,21), κατὰ τό κήρυγμα Αὐτοῦ «μετανοεῖτε καί πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ», (Μάρκ. 1,15). Μέ ἄλλα λόγια, ἡ μετάνοια θεωρεῖται πραγματική, ὅταν αὕτη συνοδεύηται μέ τήν πίστιν πρὸς τόν ἀναστάντα Χριστόν, ὡς τόν Λυτρωτήν καί Σωτῆρα ἡμῶν, ὡς τήν μόνην ὁδόν, διά τῆς ὁποίας ὀδηγούμεθα ἀσφαλῶς πλησίον τοῦ Θεοῦ. «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τόν Πατέρα, εἰ μή δι' ἐμοῦ», λέγει Κύριος, (Ἰωάν. 14,6).

Ἡμεῖς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα νά ἀντιμετωπίζωμεν τάς παντοίας δοκιμασίας τῆς ζωῆς μας, ἀλλά καί τάς ἀσθενείας μας, ἔχοντες ὡς ὑπόδειγμα τόν Παραλυτικόν ἄνθρωπον, τόν ἐπὶ τριάκοντα καί ὀκτώ ἔτη ἔχοντα ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ (Ἰωάν. 5,5). Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ δεηθῶμεν τοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν λέγοντες:

«Τήν ψυχήν μου Κύριε, ἐν ἁμαρτίαις παντοίαις, καί ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην, ἔγειρον τῇ θεϊκῇ σου ἐπιστάσι, ὥσπερ καί τόν Παράλυτον, ἡγείρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος·οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου». Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη!

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξίωσις καί παρετέθη τράπεζα μετά προσφωνήσεων ἀμοιβαίων, τοῦ Μακαριωτάτου προσφωνοῦντος ὡς ἔπεται:

«Δεῦτε πάντα τά ἔθνη γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν· Χριστός γάρ ὁ Σωτήρ ἡμῶν ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος ἐσταυρώθη δι’ ἡμᾶς καί ἐκὼν ἐτάφη καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν τοῦ σῶσαι τά σύμπαντα, Αὐτόν προσκυνήσωμεν»

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἐντιμότητα Πρόεδρε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς ,

καί σεβαστά μέλη,

Εὐχαριστοῦμεν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ ἀξιῶσαντι ἡμᾶς συνεορτάσαι μεθ’ ὑμῶν σήμερον Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπό τοῦ Πάσχα τήν ἐορτήν τῶν ἐορτῶν, τῆς Ἀναστάσεως δηλονότι τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό γεγονός τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῷ μεγάλῳ μυστηρίῳ τῆς θείας Εὐχαριστίας, δηλαδή τῆς θείας Λειτουργίας, κατὰ τήν ὁποίαν καλούμεθα, ἵνα μέτοχοι γενώμεθα τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διεφύλαξε διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀφ’ ἐνός μέν τήν παρακαταθήκην τήν καλήν, (Β΄ Τιμ. 1,14) τουτέστιν τήν Ἀποστολικήν ἡμῶν πίστιν καί παράδοσιν καί ἀφ’ ἐτέρου δέ τήν ἐνότητα τῶν μελῶν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καί τήν Ρωμαιορθόδοξον

ταυτότητα ἢ καλλίτερον εἰπεῖν “Al intima” αὐτῶν.

Αὐτό τό ἔτος καί διά δευτέραν φοράν ἑορτάζομεν τό Πάσχα ἐν μέσῳ προκλήσεως καί ὀδυνηρῶν καταστάσεων. Λαοί καί ἔθνη δοκιμάζονται ἀπό τόν φόβον, τήν ἀβεβαιότητα καί τά τραύματα, τά ὅποια ἐπέφερεν ἡ πανδημία τοῦ covid – 19, ἀλλά καί τό πῦρ τῶν ἐχθροπραξιῶν. Παρά ταῦτα, τό ἐνυπόστατον καί ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ λάμπει, καί τοῦτο διότι «Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας», (Ἑβρ. 13,8) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Ἀψευδής μαρτυρία τοῦ γεγονότος τούτου εἶναι ὁ κενός τάφος τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλά καί ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, τό ἐν τῷ κόσμῳ ζῶν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία κατέστη ὁ φύλαξ τοῦ κενοῦ μνημείου ἀλλά καί ὁ διαπρύσιος κῆρυξ τοῦ χαροποιοῦ καί ἐλπιδοφόρου μηνύματος «Χριστός Ἀνέστη»!

Τοῦτο ἀκριβῶς τό μήνυμα «Χριστός Ἀνέστη» ἐνεστάλαξε εἰς τάς καρδίας τῶν Χριστιανῶν τῆς ἁγίας Γῆς τήν δύναμιν καί τό θάρρος πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ θανάτου, τῆς καταστροφῆς, τῆς καταπιέσεως, τῆς δουλείας καί τοῦ φόβου, ἀλλά καί τῆς ἀβεβαιότητος, ἀκουόντων πάντοτε εἰς τάς προτροπάς τοῦ μακαρίου Παύλου λέγοντος: «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Α΄ Κορ. 16, 13-14).

Αὐτῆς τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης τήν κοινωνίαν διεδηλώσαμεν καί ἡμεῖς, κλῆρος καί λαός, ἐν τῇ θείᾳ Λειτουργίᾳ ἐν τῷ μυστηρίῳ δηλονότι τῆς θείας εὐχαριστίας σήμερον.

Ἐν κατακλείδι δέ διαβεβαιοῦμεν ὑμᾶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι τό Rum Orthodox Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀποτελεῖ τήν κιβωτόν, τήν πνευματικήν τε καί φυσικήν, τήν ὁποίαν «κατεσκεύασεν ὁ Κύριος καί οὐχί ἄνθρωπος εἰς σωτηρίαν τῶν οἰκούντων ἐν αὐτῇ», (Ἑβρ. 11,7).

Χριστός Ἀνέστη. Ἔτη πολλά καί εὐλογημένα».

